

Svajonų
ROMANAI

Jausmų
egzotika

Knygute.lt

DANI COLLINS
Neplanuotas paveldėtojas

2020 spalio-gruodis

NEPAMIRŠTAMOS MOTERYS

Dani Collins

**NEPLANUOTAS
PAVELDĖTOJAS**

Keturių knygų serija
„Nepamirštamos moterys“.
Ketvirta knyga

Versta iš Dani Collins,
Prince's Son of Scandal, 2017
© Dani Collins, 2017

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Neringa Lekandrė, vertimas iš anglų kalbos, 2020

© Lina Noreikaitė, knygos viršelio dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2020

ISBN 978-609-03-0650-5

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2020

1

Prieš pusę metų...

Kai svečius pasitinkantis patarnautojas Trelos Sauveterės paklausė, kuo ji vardu, ši vos susilaukė arogantiškai neatsakiusi: *Juk žinai, kas aš tokia.*

Tačiau žodžiai taip ir liko neištarti. Jos sesuo visada elgdavosi maloniai. Ir su nepažįstamaisiais, ir su pavaldiniais. Žinoma, dabar, sužinojusi, ką išdarinėja dvynė sesuo Trela, rastų vieną kitą šiurkštesnį žodelį. Tačiau, šiaip ar taip, Andželika buvo jautrus ir užjaučiantis žmogus. Švelni ir maloni kitiems.

Kitaip nei Trela.

– Andželika Sauveterė, – pamelavo Trela. Jos veide švietė miela sesei būdinga šypsena. Turėtų graužti kaltė dėl to, ką daro, tačiau pagaliau jautėsi gyva.

Šiek tiek nerimavo. Jei per daug į viską gilinsis, gali prasidėti panikos priepuolis. Tarsi plauktų link ežero vidurio, kur gylis sunkiai įsivaizduojamas. Niekada nežinai, kokie pavojai tavęs laukia tamsiuose vandenyse. Pabaisos. Juk jos tikrai

egzistuoja. Buvo tokių sutikusi. Vos pavyko nuo jų išsigelbėti.

Tačiau dabar pasistengs tai užmiršti.

Niekas, stebintis iš šalies, nebūtų atspėjęs, kokia jausmų audra siaučia Trelės sieloje, kaip daužosi širdis krūtinėje ir kokia stipri vidinė kova vyksta. Ji judėjo grakščiai, nors raumenys, regis, priešinosi skintis kelią į priekį ir buvo pasirengę pabėgti.

Tačiau, nepaisant nuolat kapsinčių baimės lašelių, nuostabus jausmas kaip galingas krioklys užliejo jos kūną. Norėjosi verksti ir juoktis iš džiaugsmo.

Man pavyko! norėjo paskambinti savo šeimai ir sušukti: Pažiūrėkite. Aš viešumoje. Ir nesigūžiu kaip vampyras nuo saulės.

Tačiau nė vienas nežinojo, kur ji, ir taip geriausia. Jautėsi kaip pro langą iš namų pasprukusi paauglė. Tačiau tokio amžiaus jau turėjo kovoti su pagrobimo padariniais bei valgymo sutrikimu ir gabenosi daugiau bagažo nei keleivinis lėktuvas.

Ji vis dar juto tuos padarinius, bet niekas čia to nė neįtarė.

Trela išjungė neigiamas mintis ir yrėsi per minią kaip eilinis žmogus. Ją sekė įdėmūs žvilgsniai.

Žmonės šnabždėjosi, kad atvyko Andželika Sauveterė. Tačiau apsaugininkas neprileido nieko artyn. Kitiems tai būtų buvę neįprasta, tačiau tik ne Sauveterių vaikams, net vyresniesiems broliams dvyniams.

Ramiai linktelėjo keliems pasisveikinusiems žmonėms, kurie, regis, pažinojo jos seserį.

Po kelių savaitių privalės pasirodyti kaip Trela ir nebeturės, už ko slėptis. Nebeliks jokių sienų – ir tiesiogine, ir perkeltine prasme. Nebebus plačių brolių pečių. Nebegalės apsimesti seserimi, kad galėtų nebūti savimi. Trela apsisprendė. Priesiekė savo krauju, kai įsikirpo trumpindamasi plaukus prieš Kalėdas, jog šiais metais išsilaisvins iš kalėjimo, kurį susikūrė.

Tačiau šią akimirką pasinaudos Andželikos kauke. Pastaruoju metu, su sesės sutikimu, jau kelis kartus tuo pasinaudojo, kai su vienu iš dvynių brolių – Henriu – vyko stebėti kito dvynio – Ramono – lenktynių. Be to, per mados savaitę stebėjo kolegos dizainerio kolekcijos pristatymą. Su niekuo nebendravo ir niekam nekilo abejonių, nes Andželika ir anksčiau lankėsi tokiuose renginiuose su broliais.

Trela niekada neidavo į viešumą viena. Per visą gyvenimą vargu ar iš viso ką nors darė viena. Vaikystėje Andželikai – ją šeimoje vadindavo Dži-

le – nuolat reikėdavo globos, o Trela buvo jos globėja. Laikydavo Džilę už rankos, kad ši nevirpėtų ir neverktų dėl nuolatinio dėmesio. Jos niekada nebūdavo vienos. Broliai be paliovos būdavo budrūs dar net prieš Trelos pagrobimą, kai jai buvo devyneri, neleisdavo nukristi nuo sūpynių ar nuklysti toliau nuo kitų.

O tada Trela buvo pagrobta ir labai *norėjo*, kad pagrobėjai paliktų ją ramybėje.

Trela nurijo gumulą gerklėje ir pasistengė apie tai negalvoti. Prisiminimai visada sukeldavo panikos priepuolius, o to jai dabar mažiausiai reikėjo. Džiaugėsi, kad jau dvejus metus išgyveno be jų.

Metų metus po pagrobimo šie panikos priepuoliai neleido jai atsistoti ant kojų ir gyventi toliau. Jautėsi tapusi didžiule našta. Broliai ir sesė niekada nebūtų jai to pasakę garsiai, tačiau jiems jau turbūt iki gyvo kaulo įgriso būti jos gelbėtojais. Jai ir pačiai įkyrėjo būti silpniausia grandimi. *Privalo tai pakeisti.*

Šis vakaras – dar viena pokyčių plano dalis. Po kelių savaitių vyks draugės vestuvės ir Trela ketino per jas pasirodyti. Žiniasklaida pašėls. Privalo būti tam pasiruošusi. Tačiau pirmiausia *patituri žinoti*, kad yra pasirėngusi tokiam žingsniui.

Todėl nusprendė save išbandyti. Sprendimas buvo impulsyvus, nes atvykusi į Paryžių neketino apsilankyti šiame labdaros vakare.

Labai didžiavosi savimi, kai viena, be mamos, brolių ir sesės, atskrido privačiu lėktuvu ir, kaip visada su apsaugininkais, iš jų šeimos namų Ispanijoje. Naujai atrastas nepriklausomybės jausmas dar sustiprėjo.

Todėl, kai Džilė nedrąsiai paklausė, ar galėtų nurūkti į Londoną karštam savaitgaliui su savo nauju mylimuoju, Trela, *žinoma*, patikino ją, kad turi vykti. Kalbėdama apie princą Kasimą Džilė visa švytėjo. Jis, matyt, tikrai buvo kažkuo ypatingas.

Trela norėjo, kad sesė būtų laiminga, nebenorėjo būti jai stabdžiu. Naktis, praleista saugomame bute virš jų mados namų, *Maison des Jumeaux*, turėjo būti vyšnaitė ant naujai atrastos Trelos laisvės nuo baimių torto.

Tačiau vakaras prailgo ir Trela be tikslo slankiojo po butą kilnodama Džilės paliktus daiktus ir veik gailėdamasi savęs. Ją apėmė ilgesys.

Ar *ji* kada nors taip skubės į meilės pasimatymą? Trelos jausmai vyrams buvo labai prieštaringi. Būdama keturiolikos net pajuto, ką reiškia hormonų audros, ir slapčia susitikinėjo su sodi-

ninko sūnumi už rožių krūmų. Tačiau staiga mirė jų tėtis ir internetu pasipylė šlykščių persekiotojų žinutės. Baimė, kurią jautė vyrams, *bet kam*, padidėjo šimtus kartų. Panikos priepuoliai vis dažnėjo ir didžiausia Trelės baimė, kad yra sugadinta prekė, kad niekas niekada nenorės su ja būti, užliejo jos sielą tamsia neviltimi.

Metų metus Trela beveik nebendravo su vyrais, net ir galėjusiais ją sudominti. Keliaudavo iš vienujų saugių namų į kitus – slaptais koridoriais ar takais, įprastai lydima moteriškos lyties apsaugininkių. Kartais broliai supažindindavo ją su koku draugu, bet net jei būtų norėjusi kurio nors iš tų bankininkų ar lenktynininkų dėmesio, Ramonas ir Henris nebūtų to leidę.

Artimas jų šeimos draugas Sadikas buvo vienintelis vyras, su kuriuo leisdavo laiką, bet jų santykiai nebuvo romantiški. Jis buvo tas drovus aukštinės širdies kompiuterių asas, padėjęs policijai ją rasti ir gražinti į šeimą. Trela mylėjo Sadiką, bet ne kaip vyrą, o kaip savo gelbėtoją.

Jo sužadėtuovės pagaliau privertė ją pradėti vaduotis iš dramblio kaulo bokšto. Dėl Sadiko padarys viską. Jei jis nori, kad Trela būtų jo vestuvėse, ji būtinai ten bus, net jei dėl to turės įveikti asmeninius demonus ir grįžti į visuomenę.

Prareikė daug pastangų, tačiau dabar, stovė-

dama ant normalaus gyvenimo slenksčio, juto, kaip keičiasi jos tikslai.

Norėjo jausti tą patį, ką jautė sesuo, laukdama slapto savaitgalio susitikimo su vyru. Norėjo būti ta moterimi, kuria būtų tapusi, jei jos nebūtų užpuolę ir pagrobę, persekioję ir tyčiojęsi. Tačiau tai niekada neįvyks, jei ir toliau slėpsis už tų prakeiktų sienų!

Su pasibjaurėjimu metusi naujausią mados žurnalą ant kavos stalelio, nuo jo netyčia ant grindų nuvertė šūsnį popierių, tarp kurių buvo ir kvietimas į šį pokylį.

Pokylyje bus renkamos lėšos tėvų netekusiems vaikams, o švelnioji Džilė tikrai būtų atkreipusi į tai dėmesį. Net jei nebūtų galėjusi dalyvauti, būtų nusiuntusi čekį nuo Sauveterių.

Per daug negalvodama Trela informavo apsaugos komandą ir apsirengė vieną nuostabių sesers kūrinių.

Trelai labiau patikdavo stiprūs akcentai – pabrėžti pečiai ir A raidės siluetas, akį traukiantys siuvinėjimai karoliukais ir drąsios spalvos, o jos sesers stilius buvo švelnesnis. Šampano spalvos vakarinės suknelės rankovių audinys dailiai krito nuo pečių. Korsetas ir liemuo išryškino figūrą, tačiau klostėmis krintantis sijonas sudarė nuogo

atlasiniu audiniu apsigobusio kūno įspūdį.

Trela įsisegė Andželikos auskarus ir pasipuošė apyranke, kurioje buvo slaptas pavojaus mygtukas. Nenorėjo kurti labai įmantraus įvaizdžio, todėl leido tamsiems plaukams laisvai kristi glotniomis bangomis ir paryškino lūpas rausvais lūpų dažais.

Ir štai ji čia. Vos gaudanti kvapą ir vis dar kupina baimių, tačiau nusiteikusi daug optimistiškiau nei kada nors. Priėjusi pakalbino šaltokai atrodantį vakaro šeiminingą rusą Aleksejų Dmitrijevą ir jo gerokai nuoširdesnę žmoną britę Klerę.

- Labai džiaugiuosi, kad atėjai, - pasivedusi ją į šalį sušnabždėjo Klerė. Buvo akivaizdu, kad nesuprato kalbanti su Džilės dvyne seserimi. - Tu ne tik esi mano vienintelė nuolatinė rėmėja ir vienintelė, kuri nesusileis pamačiusi šio vakaro garbės svečią. Nė neklausk, kaip man pavyko jį prisivilioti. Elgiausi begėdiškai nutraukdama jų pokalbius apie verslą ir išvilkdama jį į dienos šviesą. Įkalbėjau jį dalyvauti pirmojo šokio aukcione.

Trela apsižvalgė norėdama pamatyti tą taip aukštinamą svečią. Joms einant per minią Klerė nesustodama plepėjo:

- Aleksejus sakė, kad gerai, jog bent savo ga-

lias naudoju geriems, o ne blogiems tikslams, tačiau jaučiuosi šiek tiek prasikaltusi, nes vos tik atvykusį jį apipuočiau kaip musės. Bet dabar, kai esi čia, paliks jį ramybėje. Žinau, kad susikalbi su visais. Ir visiems patinki. Tikiuosi, kad neprieštarauji?

Trela nesistebėjo, kad Klerė gaudavo ko panorėjusi. Ji visuose rasdavo ką nors gero. O dabar nė nesudvejojo, kad jos viešnia galėtų nesutikti su prašymu. Na, o Trelai buvo visai smalsu, todėl – kaip mėgdavo jos sesuo – prancūziškai sušnabždėjo: *Bien sûr*.

Klerė plačiai nusišypsojo ir švelniai stumtelėjo Trelą per vakarinių suknelių spūstį.

Paslaptingasis svečias atsisuko. Po juodu smokingu ryšėjo raudoną juostą. Buvo aukštas. Labai aukštas. Plačių pečių. Judėjo lėtai kaip tykantis plėšrūnas. Po puošnia ir šiuolaikiška apranga, regis, slėpėsi tvirtas grobuonies kūnas. Šviesios sruogos rusvuose plaukuose atrodė natūralios, kaip ir auksiniai antakių plaukeliai.

Tos akys. Jos buvo tokios ryškiai žydros, kad smigo į žiūrintįjį kaip nuo ledyno atskilę skaidraus ledo gabalai, grasinantys sudrebinti pasaulį. Lyg išskaptuoti skruostikauliai, tvirtas žandikaulis, kampuotas smakras ir burna su dailia širdute viršuje ir putlia apatine lūpa papildė ir taip įspū-

dingą išvaizdą.

Jo įtaiga buvo neįtikėtinai stipri. Trela dar niekada nebuvo patyrusi nieko panašaus. Atrodė, kad visi žmonės išnyko ir tylioje salėje jie liko vieni, negalėdami atitraukti vienas nuo kito akių.

Ar Trela norėjo būti pastebėta kaip moteris? Būtent tai dabar ir vyko. Jis žvilgsniu perbėgo Trelas kūną nuo viršugalvio iki pirštų galiukų. Vyro akyse blykstelėjo susidomėjimas. Jam patiko tai, ką mato.

Tačiau juk tarėsi matantis Džilę. Mieląją Džilę, ji buvo pratusi rodytis viešumoje, kur vyrai nuolat bandydavo laimėti jos dėmesį ir ne tik.

Trelą apėmė keistas jausmas. Turėjo pajusti grėsmę arba elgtis kaip Džilė ir ignoruoti šio vyro susidomėjimą, tarsi nebūtų jo pastebėjusi ar tai jai visiškai nerūpėtų.

Tačiau Trelai nepatiko, kad jos sesuo laikoma trofėjumi. Nuo pat vaikystės puoselėti globėjiški instinktai vertė ginti seserį ir kilti į kovą vietoj jos. Trela niekada nevengdavo kovos.

Pirmiausia tau teks įveikti mane, mintyse tarė ji ir tarsi paslėpė Džilę už savęs.

Vyras pažvelgė dar įdėmiau. Žvilgsnis tiesiog *degino*. Jis pamatė ją. Kad ir kokiomis apsauginėmis sienomis buvo apsistačiusi eidama čia - ir

prisivengusi sesers įvaizdžiu – jos griuvo iki pat pamatų. Jam įdėmiai tyrinėjant Trelės veidą, kiekvieną jos bruožą, mergina pasijuto nuoga ir pažeidžiama.

Jausmas buvo neįtikėtinais geras. Stebuklingas. Jos skruostus užliejo džiuogesio raudonis. Kūną apgobusi aistros migla švelniai glostė gerklę, liestė spenelius, drugelio sparnais glostė pilvo apačią ir dailiomis šlaunimis slinko iki pat kojų pirštų galiukų. Trelę tarsi kažkas prikaustė prie grindų. Malonus jausmas, kirbantis viduje, traukė prie šio vyro it galingiausias pasaulio magnetas.

– Jūsų didenybe, – Trela tarsi iš kito pasaulio išgirdo Klerės balsą. – Leiskite man supažindinti jus su Andželika Sauvetere.

– Panele Sauvetere, Elazaro sosto įpėdinis princas Chavjeras Deunoras.

Chavjeras puikiai žinojo, ką daro, kai Klerė Dmitrijeva įkalbino jį dalyvauti labdaros renginyje. Tai bus paslauga už paslaugą. Jam šio bei to reikėjo iš jos įtakingo vyro, kuriam, kaip visi gerai žinojo, buvo labai sunku daryti įtaką.

Be to, žinojo, koks tai bus vakaras....